

dere, der have kjøbt deres Eiendomme hyrt, og som i Forveien maa svare høje Hartkornskatter til Amtstuen og Kommunen, kan en saadan Forhøielse blive meget trykkende.

Steenstrup: Der er et Ord, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ikke godt kan lide, men Videts Berettigelse ser man i højeste Grad beraf, at det ærede Medlem, saasnart han taler, ogsaa bruger det. Man kan ikke lide Ordet Erstatning, men jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl i saa Henseende. Erstatning her er noget helt Andet end juridisk Erstatning. Der er intet Memneffe her i Sælen, som siger, at Staten har en juridisk Erstatningspligt, der kan gjøres gjældende ved Domstolene, saaledes at Statskassen skulde betale, hvad de vandlidte Egne have lidt, men naar de vandlidte Egne faae Noget fra Statskassen eller hvilket som helst andet Sted, saa er det Noget, der delvis opveier den lidte Skade, altsaa Erstatning. Der er Ingen, der paastaar, at der er en juridisk Erstatningspligt tilstede, og naar den høitærede Finansminister gjorde gjældende, at man her i Landet ansaa Krigsskade for en national Skade, som Staten burde bære, medens der ikke var slaat noget saadant fast om Skade, lidt ved Stormflod, saa maa jeg benegte Rigtigheden heraf. Det er ikke rigtigt, fordi man, om man end i de to sidste Krige har erstattet Skaden, saa dog ikke har gjort det i nogen af de tidligere Krige. Man kan altsaa ikke beraf, at man de to sidste Gange har givet Erstatning for Krigsskade, slutte, at fremtidig Krigsskade skal erstattes, og den Omstændighed, at man ikke erstattede Skaden ved Vandfloden i Limfjorden i 1838, fører ikke nødvendigvis med sig, at man ikke næste Gang skulde erstatte saadan Skade, thi det kommer ganske an paa Skadens Art. Deri tror jeg, at Berettigelsen til at give Noget ligger, om Ulykken er saa stor, at man kan sige, at den delvis er national. Nu vil jeg bede de Herrer lægge Mærke til, at den nyeste Krigsskadeserstatning udgjorde 6 Millioner. Jeg vil ikke sige, at Syderne ikke have lidt mere, men lad dem ogsaa have lidt en Del mere, saa maa det dog erindres, at Skaden ved Vandfloden er mindst 3 Millioner — thi de meget lave Taxationer gaa ud derover — og at disse 3 Millioner falde med knusende Vægt paa et lille Distrikt, som ikke udgjør mer end 6 Kvadratomle, medens de 6 Millioner fordeltes paa 2 Kreddele af Lolland, altsaa paa et Distrikt, der var 50 Gange saa stort. Dette gjør et Udslag, som siger Noget. Man kan ligesaa lidt slutte fra, at man ikke erstatter Skaden ved en Hagelbyge, dertil, at man ikke skal erstatte Skaden ved en Stormflod, som man kan slutte fra, at man ikke erstatter Skaden ved Høveri fra private Personer, dertil, at man ikke skal erstatte Krigsskade. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde,

at man erstattede Syderne Krigsskaden, fordi den var begrundet i en Statsakt, saa vil jeg sige, at dersom Krigsskaden var foranlediget ved en af den danske Regjering tagen Beslutning, saa kunde jeg se en lille Smule Causalforbindelse, skjøndt ikke tilstrækkelig, thi det kunde efter min Mening ikke føre til Andet, end at Regjeringen skulde erstatte Skaden; men naar Krigen paaføres Landet mod Regjeringens Villie af en Nabomagt, saa ser jeg ikke nogen Forskjel mellem, om Ulykken hidføres af denne Nabomagt eller af en Natiumagt, det forekommer mig at være Et og det Samme. Naar den ærede Minister sagde, at Statskassen ikke kunde betale mere, end der her er foreslaaet, saa forstaar jeg ikke ret dette. Vil det sige, at Finansministeren ikke vil gaa med til mere, saa have vi jo dog før set, at Ministeriet er gaaet med til mere, end der oprindeligt var foreslaaet; thi at Statskassen ikke skulde have Evne til at give mere, end der her er foreslaaet, tror jeg ikke er Tilfældet. (Indenrigsministeren: Det har jeg heller ikke sagt.) Nei, men den ærede Minister sagde, at han ikke kunde gaa med til, at Statskassen gav mere. Det er dette, som jeg mener, er Noget, der beror paa et Skøn, og jeg vil altsaa ikke betragte den ærede Ministers Erklæring over dette Punkt som saa fast og bindende, at der aldeles intet Saab skulde være om at faae Regjeringen til at gaa videre.

Bojsen: Naar man har givet sin Uvillie Lust ved at sige, enten, at dette Lovforslag er kommet noget sent eller, at det i det Hele ikke yder tilstrækkelig Hjælp, saa synes det mig, at man derved ikke rammer paa rette Sted, og jeg skal derfor ikke dvæle videre derved, men skal netop takke den ærede Minister, fordi han har antydet, at han kunde gaa ind paa adskillige Tilføjninger til Lovforslaget. Der er imidlertid en Bemærkning, som jeg vil tilføje til den ærede Ministers Antydning af, at han kunde gaa ind paa, at der foran Ordene „12 Fods Hvide“ blev indsat Ordet „indtil“. Som det allerede indlyser af § 1, er Hviden af Digerne lagt i Administrationens Haand, og det er jo ogsaa klart, at den samme Hvide ikke er nødvendig paa alle Steder. Her vil jeg nu tillade mig at henstille, om vi ikke skulde undgaa at standse ved denne 12 Fods Grænse ogsaa paa dette Punkt, idet der findes Steder, hvor en lille Forøgelse af Hviden vil have en ganske særegen Betydning. Det er mig bekendt, at for Sydsalters Vedkommende gif Overslaget til Diget i sin oprindelige Stikelse — saaledes som det ogsaa her er blevet antydet — ud paa 12 Fod for den nordlige Del af Diget og paa 13½ Fod for den sydlige. Der var desuden et andet Overslag, som gif ud paa 14 Fods Hvide, idet der uden et saadant formentlig ikke vilde bringes fuldstændig Sikkerhed tilstede. Imidlertid tror jeg, at en Hvide af 12 til 13 Fod vil være tilfredsstillende. Man